Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)

z 30. mája 2024*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Slobodné poskytovanie služieb – Poskytovatelia služieb informačnej spoločnosti – Povinnosť zápisu do registra prevádzkovateľov komunikácie – Povinnosť poskytovať informácie o štruktúre a organizácii – Povinnosť zaplatiť finančný príspevok – Smernica 2000/31/ES – Koordinovaná oblasť – Pravidlo o kontrole v členskom štáte pôvodu – Výnimky – Pojem ‚opatrenia prijaté proti určitej službe informačnej spoločnosti' – Nariadenie (EÚ) 2019/1150 – Cieľ"

V spojených veciach C-662/22 a C-667/22,

ktorých predmetom sú návrhy na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podané rozhodnutiami Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Regionálny správny súd pre Lazio, Taliansko) z 10. októbra 2022, doručenými Súdnemu dvoru 19. a 21. októbra 2022, ktoré súvisia s konaniami:

Airbnb Ireland UC (C-662/22),

Amazon Services Europe Sàrl (C-667/22)

proti

Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predsedníčka druhej komory A. Prechal, sudcovia F. Biltgen, N. Wahl (spravodajca), J. Passer a M. L. Arastey Sahún,

generálny advokát: M. Szpunar,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– Airbnb Ireland UC, v zastúpení: F. Angeloni, M. Berliri, S. Borocci, G. Gelera, L. Nascimbene, I. Perego, G. M. Roberti, avvocati, a D. Van Liedekerke, advocaat,

* Jazyk konania: taliančina.

– Amazon Services Europe Sàrl, v zastúpení: F. Angeloni, M. Berliri, S. Borocci, G. Gelera a F. Moretti, avvocati,

– talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci L. Delbono a R. Guizzi, avvocati dello Stato,

– česká vláda, v zastúpení: M. Smolek, T. Suchá a J. Vláčil, splnomocnení zástupcovia,

– Írsko, v zastúpení: M. Browne, Chief State solicitor, A. Joyce a M. Tierney, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci D. Fennelly, BL,

– Európska komisia, v zastúpení: L. Armati, M. Escobar Gómez, S. L. Kalėda a L. Malferrari, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 11. januára 2024,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrhy na začatie prejudiciálneho konania sa týkajú výkladu nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2019/1150 z 20. júna 2019 o podpore spravodlivosti a transparentnosti pre komerčných používateľov online sprostredkovateľských služieb (Ú. v. EÚ L 186, 2019, s. 57), smernice 2000/31/ES Európskeho parlamentu a Rady z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode (smernica o elektronickom obchode) (Ú. v. ES L 178, 2000, s. 1; Mim. vyd. 13/025, s. 399), smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/1535 z 9. septembra 2015, ktorou sa stanovuje postup pri poskytovaní informácií v oblasti technických predpisov a pravidiel vzťahujúcich sa na služby informačnej spoločnosti (Ú. v. EÚ L 241, 2015, s. 1), smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/123/ES z 12. decembra 2006 o službách na vnútornom trhu (Ú. v. EÚ L 376, 2006, s. 36), ako aj článku 56 ZFEÚ.

2 Tieto návrhy boli podané v rámci dvoch sporov Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (Úrad pre dohľad nad komunikáciami, Taliansko) (ďalej len „AGCOM“), vo veci C-662/22 so spoločnosťou Airbnb Ireland UC (ďalej len „Airbnb“), založenou podľa írskeho práva, a vo veci C-667/22 so spoločnosťou Amazon Services Europe Sàrl (ďalej len „Amazon“), založenou podľa luxemburského práva, ktoré sa týkajú opatrení, ktoré AGCOM prijal voči poskytovateľom online sprostredkovateľských služieb.

Právny rámec

Právo Únie

Nariadenie 2019/1150

3 Odôvodnenia 3, 7 a 51 nariadenia 2019/1150 stanovujú:

„(3) Spotrebitelia si osvojili používanie online sprostredkovateľských služieb. Konkurencieschopný, spravodlivý a transparentný online ekosystém, v ktorom sa spoločnosti správajú zodpovedne, je nevyhnutný aj z hľadiska spokojnosti pre spotrebiteľov. Zabezpečením transparentnosti a dôvery v ekonomiku online platforiem v rámci vzťahov medzi podnikmi by sa nepriamo pomohlo zlepšiť aj dôveru spotrebiteľov v ekonomiku online platforiem. Priamymi vplyvmi rozvoja ekonomiky online platforiem na spotrebiteľov sa však zaoberajú iné právne predpisy Únie, najmä spotrebiteľské *acquis*.

…

(7) V záujme zabezpečenia spravodlivého, predvídateľného, udržateľného a dôveryhodného online podnikateľského prostredia v rámci vnútorného trhu by sa mal na úrovni [Európskej] Únie zaviesť cielený súbor povinných pravidiel. Predovšetkým by sa komerčným používateľom online sprostredkovateľských služieb mala poskytnúť primeraná transparentnosť, ako aj možnosti účinnej nápravy v celej Únii s cieľom uľahčiť cezhraničný obchod v rámci Únie, a tým zlepšiť riadne fungovanie vnútorného trhu a riešiť možnú vznikajúcu roztrieštenosť v konkrétnych oblastiach, na ktoré sa vzťahuje toto nariadenie.

…

(51) Keďže cieľ tohto nariadenia, a to zabezpečiť spravodlivé, predvídateľné, udržateľné a dôveryhodné online podnikateľské prostredie v rámci vnútorného trhu, nemožno uspokojivo dosiahnuť na úrovni členských štátov, ale z dôvodu jeho rozsahu a účinkov ho možno lepšie dosiahnuť na úrovni Únie, môže Únia prijať opatrenia v súlade so zásadou subsidiarity podľa článku 5 [ZEÚ]. V súlade so zásadou proporcionality podľa uvedeného článku toto nariadenie neprekračuje rámec nevyhnutný na dosiahnutie tohto cieľa.“

4 Podľa článku 1 tohto nariadenia:

„1. Účelom tohto nariadenia je prispieť k riadnemu fungovaniu vnútorného trhu stanovením pravidiel na zabezpečenie toho, aby komerčným používateľom online sprostredkovateľských služieb a používateľom firemných webových stránok vo vzťahu k internetovým vyhľadávačom bola poskytnutá primeraná transparentnosť, spravodlivosť a možnosti účinnej nápravy.

2. Toto nariadenie sa vzťahuje na online sprostredkovateľské služby a na internetové vyhľadávače, ktoré sú poskytované alebo sú ponúkané na poskytovanie komerčným používateľom a používateľom firemných webových stránok, ktorých sídlo alebo miesto pobytu sa nachádza v Únii a ktorí prostredníctvom uvedených online sprostredkovateľských služieb alebo internetových vyhľadávačov ponúkajú tovar alebo služby spotrebiteľom nachádzajúcim sa v Únii bez ohľadu na sídlo alebo miesto pobytu poskytovateľov uvedených služieb a bez ohľadu na právo, ktoré je inak rozhodné.

…

5. Týmto nariadením nie je dotknuté právo Únie, najmä právo Únie uplatniteľné v oblastiach justičnej spolupráce v občianskych veciach, hospodárskej súťaže, ochrany údajov, ochrany obchodného tajomstva, ochrany spotrebiteľa, elektronického obchodu a finančných služieb.“

5 Článok 2 bod 1 uvedeného nariadenia stanovuje:

„Na účely tohto nariadenia sa uplatňuje toto vymedzenie pojmov:

1. ‚komerčný používateľ‘ je akákoľvek súkromná osoba konajúca v rámci svojej obchodnej alebo odbornej činnosti alebo akákoľvek právnická osoba, ktorá prostredníctvom online sprostredkovateľských služieb ponúka tovar alebo služby spotrebiteľom na účely súvisiace s jej obchodom, podnikaním, remeslom alebo profesiou.“

Smernica 2000/31

6 Podľa článku 1 smernice 2000/31:

„1. Táto smernica sa snaží prispieť k riadnemu fungovaniu vnútorného trhu zabezpečením voľného pohybu služieb informačnej spoločnosti medzi členskými štátmi.

…

5. Dohovor [Táto smernica – *neoficiálny preklad*] sa nevzťahuje na:

[a)] daňovú oblasť;

…“

7 Článok 2 písm. h) tejto smernice stanovuje:

„Na účely tejto smernice majú nasledujúce výrazy uvedený význam:

…

h) ‚koordinovaná oblasť‘: požiadavky ustanovené v právnych systémoch členských štátov uplatniteľné na poskytovateľov služieb informačnej spoločnosti alebo na služby informačnej spoločnosti, bez ohľadu na to, či sú všeobecnej povahy alebo či sú pre ne špeciálne navrhnuté.
   i) Koordinovaná oblasť sa týka požiadaviek, ktoré musí poskytovateľ služieb spĺňať pokiaľ ide o:

      – začatie činnosti súvisiacej so službou informačnej spoločnosti, ako napríklad požiadavky týkajúce sa kvalifikácie, udeľovania oprávnení alebo oznamovania,

      – vykonávanie činnosti služby informačnej spoločnosti, ako napríklad požiadavky týkajúce sa správania sa poskytovateľa služieb, požiadavky týkajúce sa kvality alebo obsahu služby, vrátane tých, ktoré sa uplatňujú na reklamu a zmluvy alebo požiadavky týkajúce sa zodpovednosti poskytovateľa služieb;

…“

8 Článok 3 uvedenej smernice stanovuje:

„1. Každý členský štát zabezpečí, aby služby informačnej spoločnosti poskytované poskytovateľom služieb, ktorý má sídlo na jeho území, boli v súlade s vnútroštátnymi ustanoveniami, ktoré sa uplatňujú v príslušnom členskom štáte a ktoré spadajú do koordinovanej oblasti.

2. Členské štáty nemôžu z dôvodov spadajúcich do koordinovanej oblasti obmedziť slobodu poskytovania služieb informačnej spoločnosti z iného členského štátu.

…

4. Členské štáty môžu prijať opatrenia na výnimku z odseku 2 v súvislosti s určitou danou službou informačnej spoločnosti [Členské štáty môžu pre určitú službu informačnej spoločnosti prijať opatrenia odchyľujúce sa od odseku 2 – n*eoficiálny preklad*], ak sú splnené tieto podmienky:

[a)] opatrenia sú:
i) nevyhnutné pre jeden z týchto dôvodov:

– verejného záujmu, najmä z dôvodu prevencie, vyšetrovania, odhaľovania a stíhania trestných činov, vrátane ochrany neplnoletých osôb a boja proti všetkým formám podnecovania nenávisti z dôvodu rasy, pohlavia, náboženstva alebo štátnej príslušnosti a hanobenia ľudskej dôstojnosti jednotlivých osôb,

– ochrany zdravia obyvateľstva,

– verejnej bezpečnosti, vrátane zabezpečenia bezpečnosti a obrany štátu,

– ochrany spotrebiteľov, vrátane investorov;
ii) prijaté proti určitej službe informačnej spoločnosti, ktorá škodí cieľom uvedeným v bode i) alebo, ktorá predstavuje skutočné a závažné riziko poškodenia týchto cieľov;
iii) Primeran[é] týmto cieľom.

[b)] pred prijatím predmetných opatrení a bez dopadu na súdne konania, vrátane predbežných konaní a aktov vykonávaných v rámci vyšetrovania trestných činov, členský štát:

– požiadal členský štát uvedený v odseku 1, aby prijal opatrenia a tento takéto opatrenia neprijal, alebo boli neprimerané,

– oznámi[l Európskej] komisii a členskému štátu uvedenému v odseku 1 svoj úmysel prijať takéto opatrenia.

…“

Smernica 2006/123

9 Článok 1 ods. 1 smernice 2006/123 stanovuje:

„Táto smernica stanovuje všeobecné ustanovenia, ktoré uľahčujú výkon slobody poskytovateľov usadiť sa a voľný pohyb služieb, pričom sa zachová vysoká úroveň kvality služieb.“

10 Podľa článku 3 ods. 1 tejto smernice:

„Ak existuje rozpor medzi ustanoveniami tejto smernice a ustanovením iného aktu Spoločenstva, ktorý upravuje osobitné aspekty prístupu k činnosti v oblasti služieb alebo jej výkonu v osobitných oblastiach alebo v osobitných povolaniach, má ustanovenie iného aktu Spoločenstva prednosť a uplatňuje sa na tieto osobitné oblasti alebo povolania. …“

11 Článok 16 uvedenej smernice stanovuje:

„1. Členské štáty rešpektujú právo poskytovateľov poskytovať služby v inom členskom štáte, než v tom, v ktorom sú usadení.

Členský štát, v ktorom sa poskytuje služba, zabezpečuje voľný prístup k činnosti v oblasti služieb a jej slobodné vykonávanie na svojom území.

Členské štáty nepodmieňujú prístup k činnosti v oblasti služieb alebo jej vykonávanie na svojom území splnením požiadaviek, ktoré nedodržiavajú tieto zásady:

a) nediskriminácia: požiadavka nesmie byť priamo alebo nepriamo diskriminujúca s ohľadom na štátnu príslušnosť, alebo v prípade právnických osôb s ohľadom na členský štát, v ktorom sú usadené;

b) nevyhnutnosť: požiadavka musí byť opodstatnená dôvodmi verejného poriadku, verejnej bezpečnosti, verejného zdravia alebo ochrany životného prostredia;

c) proporcionalita: požiadavka musí byť vhodná na dosahovanie sledovaných cieľov a nesmie prekračovať rámec nevyhnutný na dosiahnutie tohto cieľa.

2. Členské štáty nesmú v prípade poskytovateľa usadeného v inom členskom štáte obmedziť slobodu poskytovať služby uložením niektorej z týchto požiadaviek:

…

b) povinnosť poskytovateľa získať od príslušných orgánov povolenie vrátane zápisu do registra alebo registrácie v profesijnom orgáne alebo združení na ich území, okrem prípadov, ktoré ustanovuje táto smernica alebo iné nástroje práva Spoločenstva;

…“

Smernica 2015/1535

12 Článok 1 ods. 1 smernice 2015/1535 stanovuje:

„Na účely tejto smernice sa uplatňujú tieto vymedzenia pojmov:

…

b) ‚služba‘ je každá služba poskytovaná informačnou spoločnosťou [služba informačnej spoločnosti], to jest každá služba, ktorá sa bežne poskytuje za odmenu, na diaľku, elektronickým spôsobom a na základe individuálnej žiadosti príjemcu služieb.

…

e) ‚pravidlá vzťahujúce sa na služby' sú požiadavky všeobecnej povahy, ktoré sa vzťahujú na zriaďovanie a vykonávanie služieb v zmysle písmena b), najmä ustanovenia týkajúce sa poskytovateľa služby, služieb ako takých a ich príjemcu a vylučujúce všetky pravidlá netýkajúce sa špecificky služieb tak, ako sú vymedzené v uvedenom písmene.

…

f) ‚technický predpis' sú technické špecifikácie a ďalšie požiadavky alebo pravidlá o službách vrátane príslušných správnych opatrení, dodržiavanie ktorých je v prípade predaja, poskytovania služieb, zriadenia poskytovateľa služby alebo používania služby v členskom štáte alebo na väčšej časti jeho územia de jure alebo de facto povinné, ako aj zákony, predpisy alebo administratívne opatrenia členských štátov, okrem tých, ktoré sú uvedené v článku 7, ktoré zakazujú výrobu, dovoz, predaj alebo používanie výrobku alebo ktoré zakazujú poskytovanie alebo používanie služby alebo usadenie sa osoby ako poskytovateľa služby.

…“

13 Článok 5 ods. 1 prvý pododsek tejto smernice stanovuje:

„Členské štáty okamžite oznámia Komisii, s výhradou článku 7, všetky návrhy technických predpisov okrem tých prípadov, keď ide len o prevzatie úplného textu medzinárodnej alebo európskej normy, pričom v takomto prípade postačí informácia o príslušnej norme; členské štáty oznámia Komisii aj dôvody, pre ktoré je prijatie takéhoto technického predpisu potrebné, keď tieto dôvody nebudú zjavné už z návrhu technického predpisu.“

Talianske právo

Zákon č. 249/97

14 Legge n. 249 – Istituzione dell'Autorità per le garanzie nelle comunicazioni e norme sui sistemi delle telecomunicazioni e radiotelevisivo (zákon č. 249, ktorým sa zriaďuje Úrad pre dohľad nad komunikáciami a stanovujú predpisy týkajúce sa telekomunikačných a rádiotelevíznych systémov) z 31. júla 1997 (riadna príloha GURI č. 177 z 31. júla 1997), v znení legge n. 178. – Bilancio di previsione dello Stato per l'anno fanziario 2021 e bilancio pluriennale per il triennio 2021 – 2023 (zákon č. 178 – odhad štátneho rozpočtu na rozpočtový rok 2021 a viacročný rozpočet na trojročné obdobie 2021 až 2023) z 30. decembra 2020 (riadna príloha GURI č. 322 z 30. decembra 2020) (ďalej len „zákon č. 249/97“) v článku 1 ods. 6 písm. a) bode 5 a článku 1 ods. 6 písm. c) bode 14-bis stanovuje:

„Úlohy [AGCOM-u] sú vymedzené takto:

a) komisia pre infraštruktúru a siete vykonáva tieto funkcie:

…

(5) zabezpečuje vedenie registra prevádzkovateľov komunikácií [(ďalej len ‚ROC')], do ktorého sú podľa tohto zákona povinní zapísať sa… poskytovatelia online sprostredkovateľských služieb a internetových vyhľadávačov ponúkajúci služby v Taliansku, aj keď tam nie sú usadení… [Táto komisia] prijme nariadenie upravujúce konkrétne organizáciu a vedenie registra, ako aj stanovenie kritérií na určenie osôb, ktoré sú povinné zapísať sa, nezávisle od osôb, ktoré už boli zapísané do [ROC-u] ku dňu nadobudnutia platnosti tohto zákona;

…

c) Rada:

…

(14-bis) zabezpečuje primerané a účinné presadzovanie nariadenia [2019/1150], a to aj prostredníctvom prijatia usmernení, podpory uplatňovania kódexov správania a zhromažďovania relevantných informácií."

15 Článok 1 ods. 31 zákona č. 249/97 stanovuje:

„Osobám, ktoré nedodržiavajú príkazy a výzvy [AGCOM-u] vydané na základe tohto zákona, sa uloží pokuta… Ak sa nedodržanie týka opatrení prijatých vo veci porušenia pravidiel o dominantnom postavení alebo pravidiel podľa nariadenia [2019/1150], každej dotknutej osobe sa uloží pokuta, ktorá nesmie byť ani nižšia ako 2 %, ani vyššia ako 5 % obratu tejto osoby v poslednom účtovnom roku uzavretom pred oznámením [oznámenia o tomto nesplnení povinnosti]…"

Zákon č. 266/05

16 Článok 1 ods. 66-bis legge n. 266 – Disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato (legge finanziaria 2006) [zákon č. 266 – ustanovenia týkajúce sa tvorby ročného a viacročného štátneho rozpočtu (zákon o štátnom rozpočte na rok 2006)] z 23. decembra 2005 (riadna príloha GURI č. 302 z 29. decembra 2005), zmenený zákonom č. 178 z 30. decembra 2020 (ďalej len „zákon č. 266/05"), stanovuje:

„Na rok 2021 sa výška príspevku, ktorý majú zaplatiť poskytovatelia online sprostredkovateľských služieb a internetových vyhľadávačov uvedených v článku 1 ods. 6 písm. a) bode 5 zákona [č. 249/97], stanovuje na úrovni 1,5 promile príjmov vytvorených na vnútroštátnom území, aj keď sú vykázané v účtovných závierkach podnikov so sídlom v zahraničí, týkajúcich sa hodnoty produkcie, ktorá vyplýva z účtovných závierok za predchádzajúci rok, alebo v prípade osôb, ktoré nie sú povinné vypracovať tieto účtovné závierky, rovnocenných položiek v iných účtovných záznamoch, ktoré osvedčujú celkovú hodnotu produkcie. Na nasledujúce roky môže [AGCOM] rozhodnúť o akejkoľvek zmenu výšky a podmienok príspevku do maximálnej výšky 2 promile príjmov posudzovaných podľa predchádzajúcou vety."

Rozhodnutie č. 666/08

17 Dňa 26. novembra 2008 AGCOM prijal delibera n. 666/08/CONS – Regolamento per l'organizzazione e la tenuta del Registro degli operatori di comunicazione (rozhodnutie č. 666/08/CONS, ktorým sa vydáva nariadenie o organizácii a vedení registra prevádzkovateľov komunikácií) (GURI č. 25 z 31. januára 2009) (ďalej len „rozhodnutie č. 666/08").

18 Nariadenie o organizácii a vedení ROC (ďalej len „nariadenie AGCOM-u o ROC“), ktoré sa nachádza v prílohe A rozhodnutia č. 666/08, v článku 2 vymenúva kategórie osôb, ktoré sú povinné zapísať sa do ROC.

19 Podľa článku 5 nariadenia AGCOM-u o ROC:

„1. Osoby uvedené v článku 2 tohto nariadenia podajú [AGCOM] [svoju] žiadosť o zápis do [ROC]

…

3. Osoby uvedené v článku 2 predložia podľa svojej právnej povahy vyhlásenia týkajúce sa predmetu činnosti, správneho orgánu, štruktúry spoločnosti a činnosti vykonávanej v súlade s prílohou B [rozhodnutia č. 666/08].

…“

20 Článok 24 tohto nariadenia stanovuje:

„Porušenie tohto nariadenia sa trestá podľa článku 1 ods. 29 až 32 zákona [č. 249 z 31. júla 1997].“

21 Príloha B rozhodnutia č. 666/08 sa týka povinných vyhlásení na účely zápisu do ROC.

Rozhodnutie č. 200/21

22 Dňa 17. júna 2021 AGCOM prijal delibera n. 200/21/CONS – Modifiche alla delibera n. 666/08/CONS recante „regolamento per la tenuta del Registro degli operatori di comunicazione“ a seguito dell’entrata in vigore della legge 30 dicembre 2020, n. 178 – Bilancio di previsione dello Stato per l’anno finanziario 2021 e bilancio pluriennale per il triennio 2021 – 2023 (rozhodnutie č. 200/21/CONS, ktorým sa mení nariadenie č. 666/08/CONS, obsahujúce „nariadenie o vedení registra prevádzkovateľov komunikácií“ v nadväznosti na to, že zákon č. 178 – odhad štátneho rozpočtu na rozpočtový rok 2021 a viacročný rozpočet na trojročné obdobie 2021 až 2023 z 30. decembra 2020 nadobudol účinnosť) (ďalej len „rozhodnutie č. 200/21“).

23 Podľa preambuly rozhodnutia č. 200/21:

„…

[vzhľadom na] nariadenie 2019/1150…, a najmä [jeho] článok 1 ods. 2…

[vzhľadom na to], že zákon [č. 178 z 30. decembra 2020] stanovil okrem iného podľa nariadenia 2019/1150 povinnosť zapísať sa do [ROC] pre poskytovateľov online sprostredkovateľských služieb a internetových vyhľadávačov ponúkajúcich služby v Taliansku, aj keď tam nie sú usadení…“

24 Článok 1 ods. 1 tohto rozhodnutia zmenil zoznam uvedený v článku 2 nariadenia AGCOM-u o ROC tak, že do neho zahrnul tieto kategórie osôb:

„…

m) poskytovatelia online sprostredkovateľských služieb: fyzické alebo právnické osoby, ktoré napriek tomu, že nie sú usadené ani nemajú sídlo alebo bydlisko v tuzemsku, poskytujú alebo ponúkajú online sprostredkovateľské služby vymedzené v nariadení 2019/1150 komerčným používateľom usadeným alebo majúcim sídlo v Taliansku;

n) poskytovatelia internetových vyhľadávačov fyzické alebo právnické osoby, ktoré napriek tomu, že nie sú usadené ani nemajú sídlo alebo bydlisko v tuzemsku, poskytujú alebo ponúkajú internetový vyhľadávač, ako je vymedzený v nariadení 2019/1150, v talianskom jazyku alebo používateľom usadeným alebo majúcim sídlo alebo bydlisko v Taliansku.

…“

25 Článok 3 uvedeného rozhodnutia zmenil a doplnil prílohu B k rozhodnutiu č. 666/08 najmä vložením tohto textu:

„…

Vyhlásenia týkajúce sa akcionárov poskytovateľov služieb elektronických komunikácií, hospodárskych subjektov vykonávajúcich činnosť call centra, osôb nepriamo využívajúcich národne zdroje číslovania a poskytovateľov online sprostredkovateľských služieb a poskytovateľov internetových vyhľadávačov:

(1) Poskytovatelia služieb elektronických komunikácií, hospodárske subjekty vykonávajúce činnosť call centra, osoby, ktoré nepriamo využívajú národné zdroje číslovania, poskytovatelia online sprostredkovateľských služieb a poskytovatelia internetových vyhľadávačov vo forme kapitálových spoločností alebo družstiev predložia pri predkladaní žiadosti o zápis vyhlásenie vypracované podľa vzorov 5/1/ROC, 5/2/ROC, 5/3/ROC a 5/4/ROC, ktoré obsahujú:
   a) uvedenie základného imania, zoznamu ich spoločníkov a vlastníctva ich podielov s hlasovacím právom. Spoločnosti kótované na burze musia oznámiť iba podiely vyššie ako 2 % základného imania, s ktorými sú spojené hlasovacie práva, pričom pre každý z nich – prostredníctvom vzoru 5/5/ROC – uvedú príslušné kontrolné podiely…
   b) uvedenie základného imania, zoznamu spoločníkov a vlastníctva ich podielov vyšších ako 2 % základného imania, s ktorými sú spojené hlasovacie práva v spoločnostiach, ktoré vlastnia akcie alebo podiely v spoločnosti, ktorí sa má zapísať;
   c) uvedenie prípadných fiduciárnych vzťahov, nastrčených osôb alebo iných obmedzení týkajúcich sa akcií alebo podielov v spoločnostiach uvedených v písmenách a) a b).

(2) Poskytovatelia služieb elektronických komunikácií, hospodárske subjekty vykonávajúce činnosť call centra, osoby, ktoré nepriamo využívajú národné zdroje číslovania, poskytovatelia online sprostredkovateľských služieb a poskytovatelia internetových vyhľadávačov vo forme osobnej spoločnosti predložia pri podaní žiadosti o zápis vyhlásenie podľa vzoru 5/3/ROC, v ktorom uvedú zoznam svojich spoločníkov.“

Rozhodnutie č. 14/21

26 Provvedimento presidenziale n. 14/21/PRES, recante „Misura e modalità di versamento del contributo dovuto all’Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni per l’anno 2021 dai soggetti che operano nel settore dei servizi di intermediazione online e dei motori di ricerca online“ (rozhodnutie predsedu č. 14/21/PRES, ktorým sa stanovuje „Výška a podmienky úhrady príspevku

v prospech Úradu pre dohľad nad komunikáciami na rok 2021 osobami pôsobiacimi v odvetví online sprostredkovateľských služieb a internetových vyhľadávačov“) z 5. novembra 2021, ktoré AGCOM ratifikoval prostredníctvom delibera n. 368/21/CONS (rozhodnutie č. 368/21/CONS) z 11. novembra 2021 (GURI č. 304 z 23. decembra 2021) (ďalej len „rozhodnutie č. 14/21“), sa spresnila výška a spôsob platby príspevku stanoveného v článku 1 ods. 66-bis zákona č. 266/05 zo strany poskytovateľov online sprostredkovateľských služieb a online vyhľadávačov.

Spory vo veciach samých a prejudiciálne otázky

27 Airbnb, ktorá je usadená v Írsku, spravuje rovnomenný telematický portál používajúci sa na sprostredkovanie nehnuteľností, ktorý umožňuje skontaktovať na jednej strane prenajímateľov, ktorí majú ubytovacie priestory, a na druhej strane osoby hľadajúce ubytovanie. Airbnb prijíma od zákazníka platbu za poskytnutie ubytovania pred začatím plynutia doby prenájmu a po začatí plynutia doby prenájmu túto sumu prevedie prenajímateľovi, pričom si z nej ponechá províziu, ak proti tomu nájomník nenamieta.

28 Amazon, ktorá je usadená v Luxembursku, spravuje online platformu, ktorej účelom je prepájať predajcov a spotrebiteľov s cieľom umožniť medzi nimi uskutočňovanie transakcií týkajúcich sa predaja tovaru.

29 V nadväznosti na zmeny vnútroštátneho právneho rámca vyplývajúce jednak zo zákona č. 178 z 30. decembra 2020 a jednak z rozhodnutí č. 200/21 a 14/21 prijatých talianskymi orgánmi najmä s cieľom zabezpečiť uplatňovanie nariadenia 2019/1150 (ďalej len „sporné vnútroštátne opatrenia“) Airbnb a Amazon ako poskytovatelia online sprostredkovateľských služieb podliehajú povinnosti zapísať sa do registra ROC, ktorý vedie AGCOM, a v dôsledku toho oznámiť tomuto orgánu súbor informácií, ako aj zaplatiť tomuto orgánu finančný príspevok, pričom v prípade nesplnenia povinností im hrozia sankcie.

30 Airbnb a Amazon podali každá samostatne na Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Regionálny správny súd pre Lazio, Taliansko), vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, žalobu, ktorou sa domáhali najmä zrušenia rozhodnutí č. 200/2021 a 14/21.

31 Airbnb a Amazon pred týmto súdom tvrdia, že sporné vnútroštátne opatrenia sú v rozsahu, v akom im ukladajú povinnosti uvedené v bode 29 tohto rozsudku, v rozpore so zásadou slobodného poskytovania služieb, nariadením 2019/1150 a viacerými smernicami.

32 V tejto súvislosti uvedený súd v prvom rade pripomína, že po prijatí nariadenia 2019/1150 taliansky zákonodarca zákonom č. 178 z 30. decembra 2020 zmenil zákon č. 249 z 31. júla 1997 a zákon č. 266 z 23. decembra 2005.

33 Po prvé tak bola povinnosť zapísať sa do ROC, ktorý vedie AGCOM, rozšírená na poskytovateľov online sprostredkovateľských služieb a internetových vyhľadávačov (ďalej len „poskytovatelia dotknutých služieb“), ktorí ponúkajú služby na území Talianskej republiky, aj keď nie sú usadení v tomto členskom štáte [článok 1 ods. 6 písm. a) bod 5 zákona č. 249/97].

34 Po druhé je AGCOM poverený tým, aby zabezpečil uplatňovanie nariadenia 2019/1150, najmä zhromažďovaním informácií [článok 1 ods. 6 písm. c) bod 14-bis zákona č. 249/97].

35 Po tretie v prípade nedodržania opatrení prijatých AGCOM-om na základe nariadenia 2019/1150 bude dotknutej osobe uložená pokuta, ktorá nemôže byť nižšia ako 2 % ani vyššia ako 5 % obratu tejto osoby v poslednom účtovnom roku uzavretom pred oznámením oznámenia o tomto nesplnení povinnosti (článok 1 ods. 31 druhá veta zákona č. 249/97).

36 Po štvrté poskytovatelia dotknutých služieb musia po novom platiť finančný príspevok určený na pokrytie celkovej sumy administratívnych nákladov, ktoré vznikli pri výkone funkcií súvisiacich s reguláciou, dohľadom, riešením sporov a ukladaním sankcií, ktoré AGCOM zveril zákon č. 178 z 30. decembra 2020 (článok 1 ods. 66-bis zákona č. 266/05).

37 V druhom rade vnútroštátny súd uvádza, že AGCOM rozhodnutím č. 200/21 zmenil rozhodnutie č. 666/08, ktorého príloha A obsahuje nariadenie AGCOM-u o ROC, s cieľom zohľadniť opatrenia prijaté talianskym zákonodarcom na účely zabezpečenia uplatňovania nariadenia 2019/1150.

38 Tento súd spresňuje, že na účely zápisu do ROC musia poskytovatelia dotknutých služieb vyplniť viacero formulárov týkajúcich sa nielen vykonávanej činnosti, ale aj ich organizácie. Sú teda povinní oznámiť informácie o základnom imaní, menách akcionárov a o vlastníctve ich podielov spolu s hlasovacími právami, zložení a trvaní funkčného obdobia správneho orgánu, ako aj o totožnosti štatutárneho zástupcu a členov správneho orgánu. Oznamované informácie by sa mali každoročne aktualizovať. V prípade porušenia ustanovení nariadenia AGCOM-u o ROC sa ukladajú pokuty.

39 Vzhľadom na tieto skutočnosti vnútroštátny súd zastáva názor, že povinnosť zaplatiť finančný príspevok a zapísať sa do ROC by mohla byť z viacerých hľadísk nezlučiteľná s právom Únie, najmä so zásadou slobodného poskytovania služieb, nariadením 2019/1150 a viacerými smernicami.

40 Pokiaľ ide o nariadenie 2019/1150, tento súd zastáva názor, že neexistuje žiadna súvislosť medzi dodržiavaním povinností stanovených v tomto nariadení a informáciami požadovanými na zápis do ROC, ktoré sa týkajú najmä „vlastníckej štruktúry“ a organizačnej štruktúry dotknutých osôb. Uvedený súd zastáva názor, že talianske orgány zaviedli do svojho právneho poriadku ustanovenia stanovujúce kontrolu, ktorá sa týka skutočností vlastných týmto poskytovateľom, ktorá sa úplne líši od kontroly stanovenej týmto nariadením, ktorá sa týka dodržiavania povinností stanovených v uvedenom nariadení týmito poskytovateľmi.

41 Pokiaľ ide o smernicu 2015/1535, vnútroštátny súd s odkazom na jej články 1 a 5 zastáva názor, že vnútroštátne ustanovenia ukladajúce poskytovateľom dotknutých služieb povinnosť zapísať sa do ROC špecificky zavádzajú všeobecnú požiadavku týkajúcu sa poskytovania služieb informačnej spoločnosti, a tak ich bez toho, že by boli vopred oznámené Komisii, nemožno uplatňovať voči jednotlivcom.

42 Pokiaľ ide o zásadu slobodného poskytovania služieb uvedenú v článku 56 ZFEÚ a špecifikovanú v smerniciach 2000/31 a 2006/123, vnútroštátny súd na jednej strane uvádza, že článok 3 smernice 2000/31 stanovuje zásadu, podľa ktorej v „koordinovanej oblasti“ v zmysle článku 2 písm. h) tejto smernice musia služby informačnej spoločnosti podliehať právnemu režimu členského štátu, v ktorom je poskytovateľ usadený, pričom členské štáty môžu prijať opatrenia, ktoré sa od tejto zásady odchyľujú len pri dodržaní určitých hmotnoprávnych a procesných podmienok definovaných v odseku 4 uvedeného článku 3. Podľa tohto súdu však sporné vnútroštátne opatrenia nespĺňajú tieto podmienky.

43 Vnútroštátny súd na druhej strane pripomína, že podľa článku 16 smernice 2006/123 členské štáty nemôžu obmedziť výkon slobody poskytovať služby poskytovateľom usadeným v inom členskom štáte tým, že od tohto poskytovateľa vyžadujú, aby od ich príslušných orgánov získal povolenie vrátane zápisu do registra, s výnimkou prípadov, na ktoré sa vzťahuje táto smernica alebo iné nástroje práva Únie. Podľa tohto súdu však sporné vnútroštátne opatrenia nepatria medzi takéto prípady.

44 V tomto kontexte Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Regionálny správny súd pre Lazio) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Bráni nariadenie [2019/1150] vnútroštátnemu ustanoveniu, ktoré s cieľom podporiť spravodlivosť a transparentnosť v prospech komerčných používateľov online sprostredkovateľských služieb, a to aj prostredníctvom prijatia usmernení, podpory uplatňovania kódexov správania a zhromažďovania relevantných informácií, ukladá poskytovateľom online sprostredkovateľských služieb a poskytovateľom internetových vyhľadávačov povinnosť zápisu do registra, ktorá má za následok poskytnutie príslušných informácií o svojej organizácii a úhradu finančného príspevku pod hrozbou sankcie za jej nedodržanie?

2. Vyžaduje smernica [2015/1535], aby členské štáty oznámili Komisii opatrenia, na základe ktorých sa poskytovateľom online sprostredkovateľských služieb a poskytovateľom internetových vyhľadávačov uložila povinnosť zápisu do registra zahrňujúca poskytnutie príslušných informácií o svojej organizácii a úhradu finančného príspevku pod hrozbou sankcie v prípade jej nedodržania? V prípade kladnej odpovede, umožňuje [táto] smernica jednotlivcovi brániť sa proti tomu, aby sa voči nemu uplatňovali opatrenia, ktoré neboli oznámené Komisii?

3. Bráni článok 3 smernice [2000/31] tomu, aby vnútroštátne orgány prijali ustanovenia, ktoré s cieľom podporiť spravodlivosť a transparentnosť v prospech komerčných používateľov online sprostredkovateľských služieb, a to aj prostredníctvom prijatia usmernení, podpory uplatňovania kódexov správania a zhromažďovania relevantných informácií, ukladajú prevádzkovateľom usadeným v [inom členskom štáte] dodatočné zaťaženie administratívnej a finančnej povahy, ako je zápis do registra zahŕňajúci poskytnutie príslušných informácií o svojej organizácii a úhradu finančného príspevku, ako aj uloženie sankcie v prípade nedodržania tejto povinnosti?

4. Bránia zásada slobodného poskytovania služieb uvedená v článku 56 ZFEÚ a článok 16 smernice [2006/123] tomu, aby vnútroštátne orgány prijali ustanovenia, ktoré s cieľom podporiť spravodlivosť a transparentnosť v prospech komerčných používateľov online sprostredkovateľských služieb, a to aj prostredníctvom prijatia usmernení, podpory uplatňovania kódexov správania a zhromažďovania relevantných informácií, ukladajú prevádzkovateľom usadeným v [inom členskom štáte] dodatočné zaťaženie administratívnej a finančnej povahy, ako je zápis do registra zahŕňajúci poskytnutie príslušných informácií o svojej organizácii a úhradu finančného príspevku, ako aj uloženie sankcie v prípade nedodržania tejto povinnosti?

5. Vyžaduje článok 3 ods. 4 písm. b) smernice [2000/31], aby členské štáty oznámili Komisii opatrenia, na základe ktorých sa poskytovateľom online sprostredkovateľských služieb a poskytovateľom internetových vyhľadávačov uložila povinnosť zápisu do registra zahrňujúca poskytnutie dôležitých informácií o svojej organizácii a úhradu finančného

príspevku pod hrozbou sankcie v prípade jej nedodržania? V prípade kladnej odpovede, umožňuje [táto] smernica jednotlivcovi brániť sa proti tomu, aby sa voči nemu uplatňovali opatrenia, ktoré neboli oznámené Komisii?“

O prejudiciálnych otázkach

O prvej, tretej a štvrtej otázke

45 Svojou prvou, treťou a štvrtou otázkou, ktoré treba preskúmať spoločne ako prvé, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 56 ZFEÚ, článok 16 smernice 2006/123 alebo článok 3 smernice 2000/31 majú vykladať v tom zmysle, že bránia opatreniam prijatým členským štátom s deklarovaným cieľom zabezpečiť riadne a účinné uplatňovanie nariadenia 2019/1150, podľa ktorých poskytovatelia online sprostredkovateľských služieb usadení v inom členskom štáte majú na účely poskytovania svojich služieb v prvom členskom štáte povinnosť zapísať sa do registra vedeného orgánom tohto členského štátu, povinnosť oznámiť tomuto orgánu súbor podrobných informácií o svojej organizácii, ako aj povinnosť zaplatiť mu finančný príspevok, pričom im hrozia sankcie, ak tieto povinnosti nesplnia.

46 Na úvod treba uviesť, že ako vyplýva z článku 1 ods. 1 smernice 2006/123 prijatej na základe článku 47 ods. 2 Zmluvy o ES a článku 55 Zmluvy o ES, ktorých znenie bolo v podstate prevzaté do článku 53 ods. 1 ZFEÚ a článku 62 ZFEÚ, cieľom tejto smernice je najmä uľahčiť voľný pohyb služieb. Pokiaľ ide o smernicu 2000/31, ktorá bola prijatá na základe článku 47 ods. 2 Zmluvy o ES, článku 55 Zmluvy o ES a článku 95 Zmluvy o ES, ktorých znenie bolo v podstate prevzaté do článku 53 ods. 1 ZFEÚ, článku 62 ZFEÚ a článku 114 ZFEÚ, jej cieľom je podľa jej článku 1 ods. 1 prispieť k riadnemu fungovaniu vnútorného trhu zabezpečením voľného pohybu služieb informačnej spoločnosti medzi členskými štátmi.

47 Keďže tieto dve smernice konkretizujú slobodné poskytovanie služieb zakotvené v článku 56 ZFEÚ, ak by sa preukázalo, že jedna alebo druhá smernica bráni vnútroštátnym opatreniam, o aké ide vo veci samej, nebolo by potrebné skúmať prvú, tretiu a štvrtú otázku z hľadiska tohto článku.

48 Pokiaľ ide o uvedený článok 56, ako uviedol generálny advokát v bode 6 svojich návrhov, je pravda, že podľa judikatúry sa uplatňuje na opatrenia patriace do daňovej oblasti, ktorá je vylúčená z pôsobnosti smernice 2000/31 podľa článku 1 ods. 5 písm. a) tejto smernice (pozri rozsudok z 22. decembra 2022, Airbnb Ireland a Airbnb Payments UK, C-83/21, EU:C:2022:1018, bod 38). V prejednávanej veci však ani vnútroštátny súd, ani talianska vláda netvrdia, že sporné vnútroštátne opatrenia súvisia s potrebou zabezpečiť plnenie daňových povinností.

49 Okrem toho treba uviesť, že článok 3 ods. 1 smernice 2006/123 stanovuje najmä, že ak sú jej ustanovenia v rozpore s ustanovením iného aktu Únie, ktorý upravuje osobitné aspekty prístupu k činnosti v oblasti služieb alebo jej výkonu v osobitných oblastiach, ustanovenie tohto iného aktu má prednosť a vo svojej osobitnej oblasti sa uplatní.

50 Vzhľadom na skutočnosť, že článok 3 smernice 2000/31 sa týka špecifických aspektov prístupu k činnosti poskytovania služby informačnej spoločnosti a výkonu tejto činnosti, ako to v podstate uviedol generálny advokát v bodoch 204 až 207 svojich návrhov, za predpokladu, že by sa na jednej

strane preukázalo, že na také vnútroštátne opatrenia, o aké ide vo veci samej, sa vzťahuje toto ustanovenie, a na druhej strane, že toto ustanovenie bráni uvedeným opatreniam, by nebolo potrebné preskúmať prvú, tretiu a štvrtú otázku z hľadiska smernice 2006/123.

51 V prvom rade treba teda poskytnúť výklad článku 3 smernice 2000/31.

52 V tejto súvislosti treba pripomenúť že tento článok 3 v odseku 1 stanovuje, že každý členský štát zabezpečí, aby služby informačnej spoločnosti poskytované poskytovateľom služieb, ktorý má sídlo na jeho území, boli v súlade s vnútroštátnymi ustanoveniami, ktoré sa uplatňujú v príslušnom členskom štáte a ktoré spadajú do koordinovanej oblasti. Odsek 2 uvedeného článku 3 spresňuje, že členské štáty nemôžu z dôvodov spadajúcich do koordinovanej oblasti obmedziť slobodu poskytovania služieb informačnej spoločnosti z iného členského štátu.

53 Okrem toho podľa článku 3 ods. 4 smernice 2000/31 môžu členské štáty, pokiaľ ide o danú službu informačnej spoločnosti patriacu do koordinovanej oblasti, prijať opatrenia odchyľujúce sa od zásady slobodného poskytovania služieb informačnej spoločnosti, ak sú splnené určité kumulatívne podmienky (pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. decembra 2019, Airbnb Ireland, C-390/18, EU:C:2019:1112, bod 83).

54 Pokiaľ ide o „koordinovanú oblasť“ uvedenú v článku 3 smernice 2000/31, treba pripomenúť, že článok 2 písm. h) tejto smernice definuje túto oblasť ako požiadavky ustanovené v právnych systémoch členských štátov uplatniteľné na poskytovateľov služieb informačnej spoločnosti alebo na služby informačnej spoločnosti, bez ohľadu na to, či sú všeobecnej povahy alebo či sú pre ne špeciálne navrhnuté. Táto oblasť sa týka takých požiadaviek, ktoré musí poskytovateľ splniť a ktoré sa týkajú prístupu k činnosti poskytovania služby informačnej spoločnosti, ako sú požiadavky na kvalifikáciu, oprávnenie alebo oznamovanie, a výkonu činnosti služby informačnej spoločnosti, ako sú požiadavky týkajúce sa správania poskytovateľa, kvality alebo obsahu služby.

55 Smernica 2000/31 tak spočíva na uplatňovaní zásad kontroly v členskom štáte pôvodu a vzájomného uznávania, takže v rámci koordinovanej oblasti definovanej v článku 2 písm. h) tejto smernice sú služby informačnej spoločnosti regulované iba v členskom štáte, na ktorého území majú poskytovatelia týchto služieb sídlo (rozsudok z 9. novembra 2023, Google Ireland a i., C-376/22, EU:C:2023:835, bod 42).

56 V dôsledku toho na jednej strane prináleží každému členskému štátu ako členskému štátu pôvodu služieb informačnej spoločnosti regulovať tieto služby a z tohto dôvodu chrániť ciele všeobecného záujmu uvedené v článku 3 ods. 4 písm. a) bode i) smernice 2000/31 (rozsudok z 9. novembra 2023, Google Ireland a i., C-376/22, EU:C:2023:835, bod 43).

57 Na druhej strane v súlade so zásadou vzájomného uznávania prináleží každému členskému štátu ako členskému štátu určenia služieb informačnej spoločnosti, aby neobmedzoval slobodu poskytovania týchto služieb vyžadovaním dodržiavania dodatočných povinností prijatých v koordinovanej oblasti (rozsudok z 9. novembra 2023, Google Ireland a i., C-376/22, EU:C:2023:835, bod 44).

58 Z toho vyplýva, že článok 3 smernice 2000/31 s výhradou výnimiek povolených podľa podmienok stanovených v odseku 4 tohto článku bráni tomu, aby poskytovateľ služby informačnej spoločnosti, ktorý chce poskytovať túto službu v inom členskom štáte, než je členský štát, na ktorého území je usadený, podliehal požiadavkám spadajúcim do koordinovanej oblasti, ktoré stanovil tento iný členský štát.

59 V prejednávanej veci je nesporné, že sporné vnútroštátne opatrenia v rozsahu, v akom pod hrozbou sankcií vyžadujú dodržiavanie povinností uvedených v bode 29 tohto rozsudku poskytovateľmi online sprostredkovateľských služieb, ktorí sú usadení v iných členských štátoch než v Talianskej republike, ukladajú týmto posledným uvedeným poskytovateľom povinnosť splniť podmienky, ktorých splnenie sa v členskom štáte, v ktorom sú usadení nevyžaduje.

60 Rovnako je nesporné, že tieto služby patria medzi „služby informačnej spoločnosti“ uvedené v článku 2 písm. a) smernice 2000/31.

61 Talianska vláda naopak tvrdí, že povinnosti stanovené spornými vnútroštátnymi opatreniami nespadajú do „koordinovanej oblasti“ v zmysle článku 2 písm. h) tejto smernice, keďže na jednej strane poskytovatelia dotknutých služieb môžu *de facto* začať a pokračovať v poskytovaní týchto služieb bez toho, aby si splnili povinnosť zapísať sa do ROC, a na druhej strane povinnosť poskytnúť AGCOM-u informácie a zaplatiť mu finančný príspevok smeruje k tomu, aby AGCOM mohol vykonávať svoje funkcie dohľadu. Cieľom takýchto povinností teda nie je, aby poskytovatelia uvedených služieb získali povolenie na prístup k činnosti v oblasti služieb informačnej spoločnosti alebo na jej vykonávanie.

62 V tejto súvislosti, ako v podstate uviedol generálny advokát v bodoch 157 až 161 svojich návrhov, pokiaľ ide na jednej strane o povinnosť zapísať sa do registra pod hrozbou sankcií v prípade nesplnenia tejto povinnosti, skutočnosť, že poskytovateľ môže *de facto* začať a pokračovať v poskytovaní služby informačnej spoločnosti bez splnenia tejto povinnosti, nemá vplyv na potrebu splniť si túto povinnosť, aby mohol legálne vykonávať predmetnú činnosť.

63 Pokiaľ ide na druhej strane o povinnosť poskytnúť orgánu členského štátu informácie týkajúce sa štruktúry a organizácie dotknutého podniku, ako aj povinnosť zaplatiť tomuto orgánu finančný príspevok, a to aj pod hrozbou sankcií v prípade nesplnenia týchto povinností, skutočnosť, že splnenie týchto povinností sa vyžaduje na účely dohľadu uvedeného orgánu nad riadnym výkonom činnosti služieb informačnej spoločnosti, nemá nijaký vplyv na rozsah uvedených povinností, podľa ktorých sú poskytovatelia takýchto služieb, ktorí sú usadení v inom členskom štáte a chcú poskytovať tieto služby v prvom členskom štáte, povinní dodržiavať tie isté povinnosti.

64 Preto na rozdiel od toho, čo tvrdí talianska vláda, také povinnosti, aké sú stanovené v sporných vnútroštátnych opatreniach, predstavujú požiadavky týkajúce sa výkonu činnosti služby informačnej spoločnosti, takže tieto povinnosti patria do „koordinovanej oblasti“ v zmysle článku 2 písm. h) smernice 2000/31.

65 Článok 3 smernice 2000/31 preto bráni opatreniam prijatým členským štátom, podľa ktorých pod hrozbou sankcií poskytovatelia online sprostredkovateľských služieb, ktorí sú usadení v inom členskom štáte, podliehajú na účely poskytovania svojich služieb v prvom členskom štáte povinnosti zapísať sa do registra vedeného orgánom tohto členského štátu, povinnosti oznámiť tomuto orgánu súbor podrobných informácií o svojej organizácii, ako aj povinnosti zaplatiť mu finančný príspevok, okrem prípadu, keď uvedené opatrenia spĺňajú podmienky stanovené v odseku 4 tohto článku 3.

66 Tento záver nemôže spochybniť tvrdenie českej vlády, podľa ktorého je možné, že uvedený článok nebráni takýmto opatreniam vzhľadom na judikatúru týkajúcu sa článku 56 ZFEÚ, ktorá sa uplatňuje analogicky, podľa ktorej zákazu stanovenému v tomto článku neodporuje vnútroštátna právna úprava uplatniteľná na všetky hospodárske subjekty vykonávajúce svoje činnosti na vnútroštátnom území, ktorej predmetom nie je úprava podmienok týkajúcich sa poskytovania

služieb dotknutých podnikov, pričom obmedzujúce účinky, ktoré by mohla mať na slobodné poskytovanie služieb, sú príliš neisté a príliš nepriame na to, aby z nej vyplývajúca povinnosť mohla túto slobodu obmedziť (rozsudok z 22. decembra 2022, Airbnb Ireland a Airbnb Payments UK, C-83/21, EU:C:2022:1018, bod 45, ako aj citovaná judikatúra).

67 Ako totiž v podstate uviedol generálny advokát v bodoch 166 a 167 svojich návrhov, na jednej strane požiadavky patriace do koordinovanej oblasti nemôžu spĺňať podmienky vyplývajúce z tejto judikatúry, keďže zo svojej podstaty majú za cieľ upraviť prístup k činnosti spočívajúcej v poskytovaní služby informačnej spoločnosti, ako aj výkon tejto činnosti. Na druhej strane normotvorca Únie môže prostredníctvom aktu sekundárneho práva konkretizovať základnú slobodu zakotvenú v Zmluve o FEÚ vytvorením ešte priaznivejších podmienok pre riadne fungovanie vnútorného trhu, než sú podmienky vyplývajúce z primárneho práva (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok zo 16. júna 2015, Rina Services a i., C-593/13, EU:C:2015:399, bod 40).

68 Treba preto overiť, či také vnútroštátne opatrenia, aké sú uvedené v bode 65 tohto rozsudku, spĺňajú podmienky stanovené v článku 3 ods. 4 smernice 2000/31.

69 Na tento účel treba v prvom rade zdôrazniť, že ako vyplýva zo samotného znenia tohto ustanovenia, toto ustanovenie sa môže vzťahovať len na „opatrenia prijaté proti určitej službe informačnej spoločnosti“.

70 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že v rozsudku z 9. novembra 2023, Google Ireland a i. (C-376/22, EU:C:2023:835), Súdny dvor rozhodol, že článok 3 ods. 4 smernice 2000/31 sa má vykladať v tom zmysle, že všeobecné a abstraktné opatrenia týkajúce sa kategórie určitých služieb informačnej spoločnosti, ktoré sú opísané všeobecne a ktoré sa uplatňujú bez rozdielu na každého poskytovateľa tejto kategórie služieb, nepatria pod pojem opatrenia, ktoré sú „prijaté proti určitej službe informačnej spoločnosti“ v zmysle tohto ustanovenia.

71 V prejednávanej veci s výhradou overenia vnútroštátnym súdom sa zdá byť nesporné, že sporné vnútroštátne opatrenia majú všeobecný a abstraktný rozsah, a tak ich nemožno kvalifikovať ako „opatrenia prijaté proti určitej službe informačnej spoločnosti“ v zmysle článku 3 ods. 4 písm. a) smernice 2000/31.

72 Okrem toho podľa tohto ustanovenia na to, aby sa vnútroštátne opatrenia považovali za zlučiteľné s týmto ustanovením, musia byť nevyhnutné na zabezpečenie verejného poriadku, ochrany verejného zdravia, verejnej bezpečnosti alebo ochrany spotrebiteľov.

73 Treba teda overiť, či je to tak v prípade vnútroštátnych opatrení prijatých s deklarovaným cieľom zabezpečiť uplatňovanie nariadenia 2019/1150.

74 Na druhej strane treba pripomenúť, že podľa článku 1 ods. 5 nariadenia 2019/1150 týmto nariadením nie je dotknuté právo Únie uplatniteľné okrem iného v oblasti elektronického obchodu.

75 Keďže je zrejmé, že smernica 2000/31 patrí do tejto oblasti, také opatrenia, ako sú sporné vnútroštátne opatrenia možno z dôvodu, že ich cieľom je zabezpečiť uplatňovanie nariadenia 2019/1150, považovať za opatrenia v súlade s článkom 3 ods. 4 písm. a) tejto smernice len v prípade, že sa preukáže, že cieľ tohto nariadenia zodpovedá jednému z cieľov vymenovaných v tomto ustanovení.

76 Z odôvodnení 7 a 51 nariadenia 2019/1150 však vyplýva, že cieľom tohto nariadenia je stanoviť cielený súbor záväzných pravidiel na úrovni Únie s cieľom dosiahnuť spravodlivosť, predvídateľnosť, udržateľnosť a dôveryhodnosť online obchodných operácií v rámci vnútorného trhu. Najmä v prospech komerčných používateľov v zmysle článku 2 bodu 1 tohto nariadenia (ďalej len „komerční používatelia“) by mala existovať primeraná transparentnosť a účinné opravné prostriedky v celej Únii s cieľom uľahčiť cezhraničné obchodné činnosti v rámci Únie, a tým aj riadne fungovanie vnútorného trhu.

77 Článok 1 ods. 1 uvedeného nariadenia spresňuje, že toto nariadenie prispieva k riadnemu fungovaniu uvedeného trhu stanovením pravidiel na zabezpečenie toho, aby sa komerčným používateľom a používateľom webových stránok podnikov vo vzťahu k internetovým vyhľadávačom poskytovala primeraná transparentnosť, spravodlivosť a možnosti účinnej nápravy.

78 Ako v podstate uviedol generálny advokát v bodoch 186 až 190 svojich návrhov, aj za predpokladu, že aj také vnútroštátne opatrenia, ako sú sporné vnútroštátne opatrenia, majú za cieľ zabezpečiť cieľ nariadenia 2019/1150, neexistuje priama súvislosť medzi týmto cieľom na jednej strane a cieľmi vymenovanými v článku 3 ods. 4 písm. a) bode i) smernice 2000/31, pripomenutými v bode 72 tohto rozsudku na druhej strane.

79 Je totiž nesporné, že cieľ nariadenia 2019/1150 sa netýka ani verejného poriadku, ani ochrany verejného zdravia, ani verejnej bezpečnosti.

80 Pokiaľ ide o ochranu spotrebiteľov, treba najprv uviesť, že táto ochrana sa nevzťahuje na ochranu podnikov. Nariadenie 2019/1150 pritom stanovuje pravidlá týkajúce sa vzťahov medzi poskytovateľmi online sprostredkovateľských služieb a komerčnými používateľmi.

81 Z odôvodnenia 3 nariadenia 2019/115 ďalej vyplýva, že medzi „transparentnos[ťou] a dôver[ou] v ekonomiku online platforiem v rámci vzťahov medzi podnikmi“ a „zlepš[ením]… dôvery spotrebiteľov v ekonomiku online platforiem“ je len nepriama súvislosť.

82 Toto odôvodnenie 3 napokon spresňuje, že „priamymi vplyvmi rozvoja ekonomiky online platforiem na spotrebiteľov sa však zaoberajú iné právne predpisy Únie, najmä spotrebiteľské *acquis*“.

83 Treba dodať, že odsek 4 článku 3 smernice 2000/31 sa ako výnimka zo zásady dohľadu v členskom štáte pôvodu musí vykladať reštriktívne (pozri analogicky rozsudky z 22. novembra 2012, Probst, C-119/12, EU:C:2012:748, bod 23, a z 21. júna 2022, Ligue des droits humains, C-817/19, EU:C:2022:491, bod 70). Táto výnimka sa teda nemôže uplatňovať na opatrenia, ktoré môžu nanajvýš nepriamo súvisieť s jedným z cieľov uvedených v tomto ustanovení.

84 Preto zo skutočnosti, že vnútroštátne opatrenia boli prijaté s deklarovaným cieľom zabezpečiť uplatňovanie nariadenia 2019/1150, nemožno vyvodiť, že tieto opatrenia sú nevyhnutné na zabezpečenie jedného z cieľov vymenovaných v článku 3 ods. 4 písm. a) bode i) smernice 2000/31.

85 V dôsledku toho opatrenia prijaté členským štátom, podľa ktorých poskytovatelia online sprostredkovateľských služieb usadení v inom členskom štáte majú na účely poskytovania svojich služieb v prvom členskom štáte povinnosť zapísať sa do registra vedeného orgánom tohto členského štátu, povinnosť oznámiť tomuto orgánu súbor podrobných informácií o svojej organizácii, ako aj povinnosť zaplatiť mu finančný príspevok, pričom im hrozia sankcie, ak tieto povinnosti nesplnia, nespĺňajú podmienky stanovené v článku 3 ods. 4 písm. a) smernice 2000/31.

86 Keďže sporné vnútroštátne opatrenia patria do koordinovanej oblasti stanovenej smernicou 2000/31 a výklad tejto smernice umožňuje odpovedať na prvú, tretiu a štvrtú otázku, ako boli preformulované v bode 45 tohto rozsudku, nie je potrebné v súlade s úvahami uvedenými v bodoch 46 až 50 tohto rozsudku vykladať aj článok 56 ZFEÚ alebo smernicu 2006/123.

87 Vzhľadom na vyššie uvedené treba na prvú, tretiu a štvrtú otázku odpovedať tak, že článok 3 smernice 2000/31 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni opatreniam prijatým členským štátom s deklarovaným cieľom zabezpečiť riadne a účinné uplatňovanie nariadenia 2019/1150, podľa ktorých poskytovatelia online sprostredkovateľských služieb usadení v inom členskom štáte majú na účely poskytovania svojich služieb v prvom členskom štáte povinnosť zapísať sa do registra vedeného orgánom tohto členského štátu, povinnosť oznámiť tomuto orgánu súbor podrobných informácií o svojej organizácii, ako aj povinnosť zaplatiť mu finančný príspevok, pričom im hrozia sankcie, ak tieto povinnosti nesplnia.

O druhej a piatej otázke

88 Druhá a piata otázka sa týkajú povinností predchádzajúceho oznámenia stanovených smernicami 2000/31 a 2015/1535, ktorých nesplnenie má za následok nemožnosť uplatniť voči jednotlivcom opatrenia, ktoré mali byť oznámené a ktoré oznámené neboli.

89 Vzhľadom na odpovede na prvú, tretiu a štvrtú otázku nie je potrebné odpovedať na druhú a piatu otázku.

O trovách

90 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (druhá komora) rozhodol takto:

Článok 3 smernice 2000/31/ES Európskeho parlamentu a Rady z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode (smernica o elektronickom obchode),

sa má vykladať v tom zmysle, že:

bráni opatreniam prijatým členským štátom s deklarovaným cieľom zabezpečiť riadne a účinné uplatňovanie nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2019/1150 z 20. júna 2019 o podpore spravodlivosti a transparentnosti pre komerčných používateľov online sprostredkovateľských služieb, podľa ktorých poskytovatelia online sprostredkovateľských služieb usadení v inom členskom štáte majú na účely poskytovania svojich služieb v prvom členskom štáte povinnosť zapísať sa do registra vedeného orgánom tohto členského štátu, povinnosť oznámiť tomuto orgánu súbor podrobných informácií o svojej organizácii, ako aj povinnosť zaplatiť mu finančný príspevok, pričom im hrozia sankcie, ak tieto povinnosti nesplnia.

Podpisy